

ШАРЛЬ ПЕРРО ЧАРІВНИЙ СВІТ КАЗОК

Шарль Перро — ушавлений казкар. Його історії люблять діти та дорослі ось уже майже 300 років. Видання містить такі казки, як «Червона Шапочка», «Кіт у чоботях», «Попелюшка», «Спляча красуня», «Хлопчик-мізинчик», «Подарунки феї» тощо.

Час вирушати у захопливу подорож до країни фантазій! Туди, де мешкають казкові створіння та панує магія. Там блукають надзвичайно вродливі принцеси й коять лихі справи злі відьми. Відважні принци рятують прекрасних полонянок від лиха. Звірі оповідають дивні історії, а звичайні на перший погляд предмети виявляються живими й приходять на допомогу у скруті. Чарівна країна казок відчиняє свою браму. Лишилося зробити крок...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6866-1

9 786171 268661

ЧАРІВНИЙ СВІТ КАЗОК ШАРЛЬ ПЕРРО

ШАРЛЬ ПЕРРО ЧАРІВНИЙ СВІТ КАЗОК

ШАРЛЬ ПЕРРО

ЧАРІВНИЙ СВІТ КАЗОК

УДК 821.133.1.05
П27

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:

Перо Ш. Светът на приказките / Шарл Перо. — София : Пан, 2009. — 80 с.

Переклад з болгарської й літературна адаптація *Анастасії Альошичевої*

Дизайнер обкладинки *Євген Вдовиченко*

Літературно-художнє видання

ПЕРРО Шарль

Чарівний світ казок

Керівник проекту *С. І. Мозгова*
Редактор *О. Є. Пилипенко*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*

Підписано до друку 26.09.2019.
Формат 70х100/16. Друк офсетний.
Гарнітура «Georgia». Ум. друк. арк. 6,45.
Наклад 4500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51
Тел.: + 3 8 057 717 53 57

ISBN 978-617-12-6866-1
ISBN 978-954-657-846-4 (болг.)

© Pan Publishing House, 2009
© Nemiroltd, видання українською мовою,
2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

ЧЕРВОНА ШАПОЧКА

Жила собі колись маленька дівчинка — добра і лагідна. Мама й бабуся любили її безмежно. Якось на день народження бабуся подарувала онучці червону шапочку. Подарунок так прийшовся дівчинці до душі, що вона завжди й усюди ходила в цій шапочці. І сусіди, побачивши дівчинку, казали про неї:

— О, Червона Шапочка йде!

Одного дня мама спекла пиріг та й каже:

— Донечко, сходи-но до бабусі, віднеси їй пиріжок і горнятко масла та дізнайся, чи вона здорова.

Дівчинка хутко зібралась і вирушила в дорогу.

Крокує вона лісом, а назустріч — сірий Вовк.

— Куди йдеш, Червона Шапочко? — питає.

— До бабусі йду, несучи їй пиріжок і горнятко масла.

— А далеко живе твоя бабця?

— Далеко, — відповіла Червона Шапочка. — Он у тому селі, за млином. Перша хатинка на краю.

— Гарзд, — каже Вовк. — Я теж хочу навідати твою бабусю. Ми підемо різними стежинами: я — цією, а ти ходи іншою — отою. Подивимося, хто з нас дістанеться раніше.

Проказавши це, Вовк щодуху побіг найкоротшою стежкою.

А Червона Шапочка почимчикувала найдовшою. Ішла собі неквапно, збирала квіточки, складала з них букети, тож не встигла дійти до млина, коли Вовк уже дістався бабусиної хатинки і заповзявся стукати у двері:

Тук-тук-тук!

— Хто там? — питає бабуся.

— Це я, онучка ваша, Червона Шапочка, — відказує Вовк. — Я до вас на гостину. Принесла пиріжок і горнятко масла.

А бабуся саме хворіла й лежала в ліжку. Подумавши, що це справді її онука, вона гукнула:

— Смикни за мотузку, дитинко, двері й прочиняться!
Вовк зробив, як наказала бабця, і відчинив двері.
Кинувшись на господиню, він умить проковтнув її (адже був страшенно голодний — три дні не мав ані ріски в роті), потім зачинив двері, ліг на бабусине ліжко й заповзвся чекати на Червону Шапочку.

Невдовзі вона прийшла і постукала у двері:

Тук-тук-тук!

— Хто? — питає Вовк. А голос у нього басовитий, хрипкий.

Червона Шапочка спершу злякалась, а потім подумала, що бабуся захрипла від застуди, й відповіла:

— Це я, онучка ваша. Принесла пиріжок і горнятко масла!

Вовк відкашлявся і сказав тоншим голосом:

— Смикни за мотузку, дитино, двері й прочиняться.

Червона Шапочка смикнула за мотузку — двері прочинились. Увійшла вона до хати, а Вовк сховався під ковдру та й каже:

— Поклади-но, онучко, пиріжок на стіл, горнятко на полицю постав, а сама йди-но полеж зі мною!

Червона Шапочка вмостилася поряд із Вовком і питає:

— Бабусю, чому у вас такі великі руки?

— Це щоби міцніше обіймати тебе, дитинко.

— Бабусю, чому у вас такі великі вуха?

— Щоби краще чути, дівчинко моя.

- Бабусю, чому у вас такі великі очі?
- Щоби краще бачити, люба.
- Бабусю, чому у вас такі великі зуби?
- А це щоби швидше з'їсти тебе, крихітко!

Червона Шапочка й оком не встигла змигнути, як Вовк накинувся на неї і проковтнув.

Та, на щастя, саме цієї миті повз хатинку простували дроворуби з сокирами на плечах. Почувши галас, вони вскочили до хати, вбили Вовка, розпорили йому череву і витягли звідти Червону Шапочку й бабусю, обох цілосіньких — надто вже поспішав сірий їх проковтнути.

ПОПЕЛЮШКА

Був собі колись один поважний чоловік. Перша дружина в нього померла, і він одружився вдруге — з жінкою надзвичайно сварливою і зарозумілою. Вона мала двох дочок, дуже схожих на неї. А в чоловіка теж була донька — добра, мила, вся в покійну матір.

Коли нова господиня з'явилася в їхньому домі, виявилось, що все їй там не до смаку. А найдужче не злюбила вона свою пасербицю. Дівчина була така вродлива, така гарна, що зведені сестри поряд із нею здавалися вкрай гидкими та грубими.

Мачуха перекладала на пасербицю найбруднішу й найважчу роботу: дівчина чистила казани і каструлі, клопоталася коло кухні, прибирала. А спала на горіщі, просто на соломі, хоча обидві її сестри мали розкішні кімнати.

Бідолаха мовчки терпіла всі образи. Увечері вона забивалася в куточок біля комина й сиділа там на ящику з попелом. Тому сестри й прозвали її Попелюшкою.

Якось син короля тієї країни влаштував великий бал і скликав на нього всіх шляхетних чоловіків королівства з дружинами і дочками. Родина Попелюшки теж отримала запрошення. Сестри неабияк зраділи, тож одразу заповзялись обирати вбрання й вигадувати зачіски.

І от нарешті настав той день. Мачуха та її доньки поїхали.

Попелюшка довго дивилася їм услід, а потім сховала обличчя в долонях і заридала. Її хрещена, яка саме завітала до неї, побачила дівчину в сльозах.

— Що з тобою, донечко? — запитала вона. — Тобі хотілось би поїхати на бал, чи не так?

А хрещена була справжньою феєю-чарівницею.

— Так, — відповіла Попелюшка й схлипнула.

— Тоді зроби дещо, — наказала фея, — а я подбаю про те, щоби сьогодні ти побувала в королівському палаці на балу. Сходи-но на город і принеси мені звідти великого гарбуза!

Попелюшка принесла з городу найбільший гарбуз. Хрещена розрізала його, вибрала всю м'якоть і торкнулася чарівною паличкою жовтої шкірки. Тієї-таки миті порожній гарбуз перетворився на карету.

Потому чарівниця відіслала Попелюшку до комори по мишоловку. Як виявилось, до пастки потрапили шестеро мишенят. За наказом хрещеної Попелюшка стала випускати їх одне по одному. Фея торкалася чарівною паличкою щойно звільненого мишенятка, й воно тут-таки перетворювалося на сірого в яблуках коня. Уже за хвилину Попелюшка побачила перед собою чудовий запряг із шести ставних коней. Щоправда, візника не було.

Дівчинка несміливо запитала хрещену:

— А може, подивитися, чи не потрапив до щуроловки який пацюк? Може, він згодиться на візника?

— Твоя правда, — відповіла фея. — Піди подивися.

Попелюшка принесла щуроловку, звідки визирали три великі пацюки. Фея обрала найбільшого, доторкнулася до нього паличкою, й за мить замість тваринки перед ними постав тлустий вусатий візник.

— А тепер, — мовила фея дівчинці, — йди до садка. Там знайдеш шістьох ящірок. Принеси їх.

Уже невдовзі чарівниця перетворила тих ящірок на лакеїв у зелених ліврях.

— Ось, — задоволено всміхнулася вона, — тепер можеш їхати до палацу. То що, тобі подобається?

— Ще б пак! — вигукнула Попелюшка. — Та хіба можна їхати на королівський бал у цій старій брудній сукні?

Фея ледь торкнулася сукні похресниці чарівною паличкою, і старі лахи миттєво змінилися вибагливим вбранням зі срібної й золотої парчі, оздобленим коштовним камінням.

Останнім подарунком феї були туфельки з найчистішого кришталю.

Коли Попелюшка вже сиділа в кареті, хрещена суворо наказала їй повернутися додому не пізніше півночі.

— Опівночі твоя карета знову стане гарбузом, коні — мишами, лакеї — ящірками, а пишна сукня перетвориться на старі лахи, — мовила вона.

— Не турбуйтеся, я не спізнюся! — відповіла дівчина, і карета зрушила з місця.

Коли вона під'їхала до палацу, принц сам зустрів її, бо йому вже доповіли, що на бал завітала прегарна принцеса. Він допоміг їй вийти з карети й повів до зали, де вже зібралися король із королевою, придворні та гості.

Тієї-таки миті всі замовкли: і музики, і гості замилювалися незнайомою красунею.

Принц посадовив дівчину на найпочесніше місце, а щойно залунала музика, запросив до танку.

Після танців слуги розносили частування. Але принц не міг нічого їсти: він очей не зводив із чарівної незнайомки. Тим часом Попелюшка розшукала сестер, підсіла до них і, промовивши до кожної щось приємне,

пригостила їх помаранчами, які дав їй принц. Вони й не очікували такої уваги з боку принцеси!

Аж тут Попелюшка почула, що годинник б'є три чверті по одинадцятій. Підвівшись, вона вклонилася всім і швидко рушила до виходу.

Щойно дівчина опинилася вдома, надягла свій старенький фартушок і взула дерев'яні черевики, як повернулися з балу мачуха та сестри.

— Оце довго ви гостювали в палаці! — мовила Попелюшка, позіхаючи, немов тільки-но прокинулася.

— Ти теж не стала би поспішати додому з балу, — мовила на це старша сестра. — Там була одна принцеса — така красуня, що й уві сні не побачиш!

Наступного вечора сестри знову вирушили до палацу. І Попелюшка теж... Вона була ще прекраснішою, ніж напередодні.

Принц не відходив від неї ні на хвилину. Він був дуже привітний і говорив неймовірні приємності, тож Попелюшка забула все, навіть те, що має піти з балу вчасно. Схаменулася тільки тоді, коли годинник почав вибивати дванадцятю. Схопившись із місця, вона стрімголов кинулася навтьоки.

Принц гайнув навздогін, але дарма. Однак на сходинках він знайшов маленьку кришталеву тувфельку, взяв її й наказав розпитати брамників, чи не бачив хтось, куди поїхала прекрасна принцеса. Та ніхто її не бачив.

ЗМІСТ

ЧЕРВОНА ШАПОЧКА	3
ПОПЕЛЮШКА.....	9
КІТ У ЧОБОТЯХ.....	21
СПЛЯЧА КРАСУНЯ.....	29
ХЛОПЧИК-МІЗИНЧИК.....	41
ПОДАРУНКИ ФЕЇ	53
ОСЛЯЧА ШКУРА.....	57
РІКЕ ЧУБЧИК	69